

V hlbocine smútku

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Miroslav Hrabčak	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2023)	Miroslav Hrabčak

O knihe

Nechcem ani pozornosť, ani slávu, ani peniaze, to už nám/mne nevráti to, čo navždy odišlo. Chcem len takouto formou iným pomôcť, vlastne dať a nájsť útechu a nádej.

Venované našej EmmeLienke.

Poézia je emócia

Poézia je emócia.
Poézia sú modlitby.
Modlitba je viac než prosba,
je prianie, akt lásky
i sila myslenia.
Poéziou niečo prijímaš,
zachytíš trápenia,
ale aj z niečoho unikáš.
Úžasný je jazyk,
no niekedy zákerný i smutný.

Našej Lienke

Kde svetlo svieti?
Nenachádzam svetlo v tejto tme,
túžba je objasniť stvorenie.
Oči zhasli, svet onemel,
dievčatko stratilo sa nečakane.
Kde anjel zabľúdil predtým?
Lásky bolo málo pre pochopenie,
keď v mojom vnútri plameň planie.
Ach...Lienka, daj odpustenie,
Boží určite zámer to nie je.
Spievaj ďalej hlasom nevinným,
buď svetlom strateným.
Po radosti už vyhlásené je pátranie,
naš smútok, trápenie,
Lienka - šťastie patrí iným.
Ticho v miestnosti sa usadilo,
ani čierna šelma nehľadá si miesto.
Radosť a veselosť v izbe tvojich vecí,
tak ťažko je hľadať v mojom srdci.
Slzy, to nestačí,
počuješ dievčatko, tak to nekončí!
Krátka mladosť si,
zlomená budúcnosť, prevrátená možnosť
a niet tu sily ďalej ísť.
Labyrint snov Ťa Lienka nestretá,
pre iných v schéme života, Tvoja rola
skončila.

Záhrada so smútkom priateľí sa,
krehký deň, hodina,
chcem poznať lepší čas, počuješ dievčina.
Tak je ťažko, keď svetlo nesvieti,
nezmizneš Lienka z mojej pamäti.

Nocou a dňom

Zmocnená beznádej,
nesmrteľná pravda o smrti,
námaha je čeliť bolesti,
kto je vynálezca lásky stratenej?
Starci i mladíci,
nikto a všetci,
nespravodlivé a nepochopiteľné.
Bolesť a šťastie
otrávené sú v dňoch udalosti,
to je zármutok, trúchlenie.
Netušiac včera,
čo sa stane dnes,
slnko vystriedal mesiac,
noc je des.

Pre Teba sviečku nosím pri sebe,
lyžica medu v Tvojom čaji nebude.
Ráno a večer
nech sa stratí v tomto sne,
pocit je bolestný v tomto dome.

Čas späť sa nevráti

V miestnosti orgován rozvoniaval,
dvom stvoreniam človek sa radoval.
Nenachádzam jej vlasy,
tak prázdno je hlboko vnútri.
Budúcnosť bola v radosti,
zlosť a vzdor vo chvíľach udreli,
to naše stvorenie prialo si.
Starosť, strach a dobro v zlosti,
Moje výčitky, zlosť a ľútosť,
vrátenie času pomôže mi.
Stvorenie jedno je pri nás,
až v duši uvedomíš nepravosti si.
Šťastie nebolo spravodlivo rozdelené,
zmena nastala – už tu nie je.
Ani inam, ani tu nie si,
kde orgován, ani čas sa nevráti.

Spomienky

Na miestach svojich
nechala si spomienky.
Na miestach Tvojich
nechala si pocity.

Zeleň žiari v suchu
pri vrbe na spomienku.
Stal sa život prehrou,
ako málo treba dokázať.
Konať veci láskou dobrou
a s radosťou prichádzať.
Črepiny lásky a radosti
ťažko je prehltnúť,
ako prijať na duši okovy
s túžbou niekam uniknúť.
Koľko činov, skutkov ma máta,
v izbe spomienok na veci prach sadá.
Beznádej, no zmena veľká vnútri,
mohlo tak byť vždy.
Spolu s nádejou,
veď nepríde – spomienky dňom a nocou.

Svetlo

V znamení posolstva svetla,
v zážitkoch na prahu.
Nádej svetlo dáva
stretnúť našu drahú.
Súčasťou bývalou nám
v hlave mám prehľad života.
Znovu a znovu to prechádzam,
i cítim, že dusím sa.
Naučiť sa láske,
prijat' vo svojom živote,
tú veľkú jazvu
i úder na dušu.

Zlodej

Zlodej menom smrť
olúpil nás
a nevieme kedy,
ten zlodej príde zas.
Zničený prístav,
aký ma dnes pláň?
Nemý výkrik tvár nemá dáva,
aj oči lesk stratia.
Tá kniha bola rozpísaná,
perom zlodeja vety končia.
S pocitom je sklúčenie,
hanbou života jeho priebehu.
V čiernej diere
aspoň hľadať nádej a lásku.

Volanie

Volám, kričím,
nepočuje.

Dotknúť chcem sa,
necíti.
Tam hľadím,
nejde.
Chcem cítiť,
nie je.
Mám sen,
nevidím.
Chcem nájsť,
nemôžem.
Život je medzičas,
počuť tóny klavíra.
Hlboká je diera,
diera v nás.
Krátko bývajú stretnutia,
no celý život,
môžu trvať lúčenia.
Láska opretá o plot,
žiť či nežiť?
Otázka v hmle prepadá.

Nestihol a zmeškal som...

Niečo môže byť drsné,
niečo môže byť ťažké.
Niečo môže byť smutné,
niečo môže byť bolestné.
Už nevoniam mi smiech,
radosť je bez chuti.
Žiť ďalej, ľahko vraví sa.
Krabicu spomienok odložím,
na cestu neznámu odišla.
Tak skoro s plánom Božím?
Nožnice Tvoje už vlas neskrátia,
tu čas prišiel pochmúrny.
Stále vidieť, ako prichádza,
povedať: Tvoj domov tu sme my.
Na vrchu pod mramorom
stojím deň za dňom,
s odkazom byť anjelom
a objat' Ťa vždy.
Čo prinesie deň ďalší
a zoberie deň iný?
Zlomená sila,
nie som pripravený
čo ďalšie dni prinesú.
Zahnaný v kúte smútku
cítiť sa sám a byť s vami,
pochopiť to a byť silný.
Nestihol, zmeškal byť pyšný na Teba,
nedošiel čas pozrieť sa Ti do očí.

Zhasli očká, srdiečko dobilo...

Zhasli očká, srdiečko dobilo,
súboj nastal s každým dňom.
Dokonalosť v okamihu obrátilo,
zobudiť nemôžem sa snom.

Prichádzať, odchádzať nevidím,
nepočujem ten hlas.
Bytie stáva sa krehkým,
už nemajú trpezlivosť a čas.
Nájsť zmysel, ten, kde nie je,
Váš ide ďalej, náš odišiel.
Smrť nás odhaľuje,
lepší deň, týždeň sa nenašiel.
Šťastie a smiech v žiali stratené,
svet sa zastavil - šťastní budeme?

Chcieť

Viem už, ako je byť stratený,
tak to nechcem.
Viem už, keď nieto lásky,
tak to nechcem.
Chcem sa to naučiť,
tak to neviem.
Chcem nech láska sa rozjasní,
tak to neviem.
Aj pôjdem niekedy ja,
nie dosť pre blaženosť mladosti.
Niekde je predstava,
stratili sa z druhého brehu pozdravy.
Necítiť pohľady z druhej strany,
v duchu prázdnotou kírmény.
Chvilke pekné stali sa zabudnuté,
pre citlivé časy bolestné.
Do života môjho sa to nehodí.

Vnútri

Zaplavíme svoje vnútro,
spoznať naše hodnoty.
Ozajstné nájsť bohatstvo,
budú naše opory.
Odišla, srdce puká, je koniec,
na to, čo prežila.
Minulosť- spomienka maličká,
vtedy oznámil zvonec.
Búšenie srdca, v tele nepohoda,
denník zaznamenal pocity.
Odstrániť sa nedá myšlienka,
trhá ho pocit viny.

Lúče bez radosti

Vysvetlenie sa hľadá,
či nekonečná je zúfalosť.
Ako ťažko je prijať,
až slnko bez teba zapadá.
Tá spokojnosť minulých čias,
tušiť v tento zvrät.
Je to naozaj tak?
Mysel' vraví zas a zas.
Ani lúče malej radosti,
nedajú vzdať sa bolesti.
Ako mrazom spálené listie,
v srdci i v myšlienkach mať to nestačí.

Nevidí nové veci pre radosť,
necíti dotyk i láskavosť.
Nevidí, ako kvitne záhrada,
Necíti, čo mala rada.

Vtedy a teraz

Keď veci nezmeníme,
stále bolia.
Keď stále hľadáme,
tie lúče slnka.
Nech čas nestojí,
pocitov je fontána.
Vraj bude v bezpečí,
gejzírú cesta smutná.
Vtedy vrhané boli tiene,
teraz hľadia očká z papiera.
Ten svet nie je pre nás, teba,
pre naše duše.
Vtedy hlas stal sa melódiou,
teraz, už sa nesmeje.
Plač, žiaľ vyhlásia veľičinou
a čakáme odpoveď, keď slova posielame.

Voči všetkému

Čo som voči tomuto svetu?
Čo sa zmenilo?
Cítim chuť inú,
i vôňou známou otriaslo.
Čo som voči tomuto životu?
Čo nás zasiahlo?
Kráčam proti prúdu,
aj to nekonečne bolelo.
Čo som voči tomuto všetkému?
Čo nás zranilo?
Blúdím do okamihu,
až cudzie je mi prázdno.

Veriť

Koho sa pýtajú, čo bude zajtra.
Kto nám oznámi, čo sa stane.
Verme až nastane revolúcia,
to, čo nevieme, neunikne.
Veriť v pozdrav z astrálu,
modlitba je akt pre lásku.
Život je trestom či omylu utrápené obdobie.
Bude smrť len zabudnutie?
Je dovolené cítiť tak máličko.
Pravda je vo vnútri hlboko,
že objatie bude hrejivé.
Kedy sú veci pravdivé?

Stále pre Lienku

Podat' túžim ospravedlnenie,
znova ukladať tvoje veci.
Žiaľ je väzenie,
mučivé to je bez zmeny.
Ďaleko či blízko neba,

žiaľ vytvoril nový žiaľ.
Cesta do nekonečna,
vrátiš - nevrátiš sa odtiaľ?
Izba dvere má dokorán,
heslá, zaklínadlá, si tam.
Ak boli lákavé veci nám,
už nie sú voči rutinám.
Povstaňme voči nepravosti,
pravidlá i poriadok sú vryté.
Chcú ľudia vidieť šťastie i radosti?
Čo vlastne hľadáme a chceme?

Neprestajne

V snahe trýzneniu tomu odolať
neprestáva jeho útok v každý čas.
V nociach i dňoch nechávam to hľadať,
byť môže štipka radosti i nádej pre nás.
Lúče slnka opreli sa v mieste tieňov.
Dnešný deň, ten okamih istý.
Ukončený každou sezónou
ani počasie neprináša úľavu v tie dni.
Nepochopenie vnútra môjho znie,
niekto o mladosti rozhodol.
Len on a nie ja, to vie,
čo tak, a preto sa rozhodol.

Perom alebo melódiu

Melódia neznie odvtedy,
od dňa, čo nás zmenil.
Že pospájať nedokážem noty.
Myšlienka pero riadi,
dokáže uzdraviť myseľ i dušu.
Papier, slová i jazyk hlási,
že obrúsi ostré hrany žiaľu.
V spojení klavír s violončelom,
tón klávesu tak clivý.
Myšlienky lomcujú telom,
pochybnosti sú konflikt vnútorný.
Bozk na líca, čelo či pery,
duše tak pohladím.
Perom pomôžem v uzdravení.
Harmónia je chránená dozorným.

Odvzdanie

Spokojnosť i pohoda tu bola,
dnes lavína spomienok.
Chcem robiť veci bytia,
i ohlasuje návštevu zopár škriepok.

Krutá realita a či povinnosť,
podať si kľúč ku šťastiu.
Čo nám ubližuje a škodí?
To prekonalo sa k odovzdaniu.
Odtrhnutá z tohto sveta
na neznáme či desivé miesto?
Pochybnosť i nádej naša,
prekoná všetko?
Uzamknutí od pocitov,
tie odpovede a právo Božie.
Strach stretol v ringu sa s láskou,
sú chvíle otázok pre utrpenie.

Od Emmky (1)

Tma okolo mňa ma stále žerie ako skepsa,
Keď si ma chceš zobrať,
tak to prosím Ťa urob teraz.
Ledva vstanem ráno,
vlastne ma to nebaví,
Už ležiac, súdiac podľa seba občas ma
nebaví.
Som ready ako Biggie, iba mi chýba
faithAvens,
Mojím anjelom nosím každý deň kvety na
revanš.
Stretávam ich stále, bolo veľa tých seans,
a každý deň rozmýšľam nad tým, či mi bolo
treba.
Keď si so mnou niekde, snaž sa prosím,
Nerušit' mi atmó,
šampanské, jahody, biele posteľné prádlo,
medzi tými ľuďmi ma to už nebaví dávno.
Pýtam sa, či mi to všetko za to stálo,
či fakt dáva na mňa pozor Pán Boh,
aj keď modlit' sa viem naozaj len celkom
krátko.
Otázok mám tak za plný kartón,
o svojom živote poznámok plný ajfón.

Od Emmky (2)

Toto je najkrajšia vec, akú som kedy
povedala.
Je venovaná mojej mame.
Prvá žena, číslo jedna, jediná Lucia. Moja
mama, moje slnko, moje všetko.
Chcem vrátiť sa do čias, keď som bola tvoja
malá Emma a sedávala ti v náručí,
toľko lásky a mieru v jednom náručí.

Veriť si, si môj prvý fanúšik. Si kráľovná,
a pre mňa hrdinka.
Na celý svet kričím, nech je ma počuť, ako
Ťa milujem a ctím Ťa a ani po smrti
neopustím Ťa.
Mám najlepšiu mamu, čo vždy urobí viac
ako musí.
Lúbim Ťa viac ako tušíš a chcem len nech sa
tešíš.
Pamätáš, ako som nevedela pochopiť, ako sa
usmievaš z telky
a o päť minút ma ukladáš do postieľky.
Mami, ako to robíš, ako to stíhaš?
Ako, veď keď ťa potrebujem, nikdy
nechýbaš.
Ja vstávam, si tam, zaspávam, si tam, som
smutná, hladná, unavená, si tam,
keď sa teším, si tam a bojím sa, si tam.
Vďaka tebe, mami, mám.
Ostala som sama, všetci zmizli, Ty si tam.
Ďakujem, že Ťa mám.
Si mama a tvoje miesto nenahradí žiadna ani
náhodou,
a teraz už rob čo chceš, mami, sme za
vodou,
si ženou čarou
a som vychovaná kráľovnou.

Záver od autora

To, čo sa stalo, nechce počuť rodič žiadny.
Každá noc i deň s bolesťou a žiaľom,
otázkou, prečo sa to stalo, prečo ona a prečo
my?
Odišlo dievča, nečakane, tragicky a vo veku
mladom.
Vnútorný nepokoj a zožieraný stratou deň
každý.
Dieťa zomrelo, prijal som smútok
a budúcnosť stratil.
Opustila nás navždy, tak ako s ňou byť
v spojení?
Tak dal som perom na papier, čo som cítil.
Možno to bude smútenie zdravé a cesta
dlhá,
zlosť a nespravodlivosť občas zazvoní.
Pocity zvnútra, odovzdanie, nádej i útecha,
na to sú tu tie verše z básní.